

Hot jazz in Herringtown

zondag 16 januari, door Bas Noot

In het verleden kon ik, als freelancer, mijn onderwerpen nog zelf uitzoeken. Sinds echter de Choo Choo Sisters mij beschouwen als hun persoonlijke ghostwriter kan ik niet om de dwingende mailtjes, compleet met routebeschrijving en tijdschema's, heen. Dan nog een telefoontje: *'Bas, ze zijn in Enkhuizen erg stipt. We moeten tenminste een uur voor aanvang aanwezig zijn, met deugdelijk vervoer komen en goede nota nemen van de routebeschrijving. Vertragingen opgelopen door een lekke band of een open brug bij Lelystad of Enkhuizen, vormen geen geldig excuus'*.

Ik vertrok dus zodanig vroeg in de nieuwe auto van mijn vrouw dat ik zelfs in geval van pech nog ergens onderweg door een van de Sisters of Dixie Boys kon worden opgepikt.

In Enkhuizen was het, ondanks de routebeschrijving, even lastig. Dus naar de weg gevraagd. In het Tom Tom tijdperk kijkt iedereen je argwanend aan als je je auto vlak naast een wandelaar tot stilstand brengt. Gelukkig, de enkele Enkhuizers die ik tegenkwam, waren allen op weg naar het zondagmiddagconcert.

Jazzclub Sgt Pepper viert zijn jazzfeesten in het 'Peperhuis', onderdeel van het mooie Zuiderzeemuseum. Een oergezellige en fraaie ambiance. Sisters Marieke en Ellen waren al aanwezig. Marieke heeft onlangs de opleiding 'studiogeluidtechnicus' afgerond. Zij mag haar stage doen bij de Dixie Express en was druk in de weer met de geluidsinstallatie. Scheelt toch weer lekker in de overhead kosten. Al snel verdwenen de dames naar het invalidentoilet om zich te verkleeden en mooi te maken. (Een toevallige invalide zou terstond loopvaardig zijn geworden als hij onverwacht was komen binnen wheelen). Hun dagelijkse reiskloffie verstopten de sisters stiekem achter de toiletpot in de hoop dat een invalide in hoge nood die collectors-items niet zou vinden. Een susterhemdje brengt op de zwarte markt al gauw 250.- op. Inmiddels kwam ook het bestuur binnen, wat jeugdiger dan de besturen van de meest jazzclubs.

De hartelijke voorzitter Sam Verbeek bleek in niets de man van de indrukwekkende dichtgetimmerde contracten, belastingformulieren en legitimatieplicht.

Het 'wurgcontract' telt 23 keiharde voorwaarden waarbij partij 2 (de muzikanten dus) met hel en verdoemenis wordt bedreigd als men bijv. met ondeugdelijk vervoer komt, de route niet heeft bestudeerd, het haar niet heeft gekamd etc. Dat er in het geval van de Dixie Express niets te kammen valt doet niet terzake.

Maar Sam deed totaal niet moeilijk en de nieuwe penningmeester (sinds 1 januari) was scheutig met de drankmuntjes. Het zou een lekker middagje worden. Enthousiast clublid Peter Viool had de Dixie Express en Choo Choo Sisters bij het clubbestuur aangeprezen. Zouden de muzikanten er een janboel van maken dan zou meneer

Viool ter plekke in een harington gerookt worden en daarna in de kolkende Zuiderzee worden gesmeten. Peter en 2^e viool Anke voorkwamen een blamage door telkens lang en hard te applaudisseren en tijdens de pauzes iedereen te verzekeren dat dit een topattractie was. Bovendien hadden ze de hele kop van Noord Holland opgetrommeld zodat het Peperhuis bomvol zat. Met name schijnt de heer Viool hoog te hebben opgegeven van het fysiek van de Sisters. Want ja, voor de Westfrieze koolkwekers en haringkakers zijn een stel fris blozende dames uit het Gelderse geen alledaagse kost. Ook de Boys oogden kwiek en hadden er zin in. Dat moest ook wel want er zouden volgens contract vier verplichte series van een uur gespeeld worden met drie pauzes van 10 minuten. Bandleider Peter (geen viool maar klarinet) had voor elk bandlid een individueel, duurtrainingsschema opgesteld, opbouwend van 1 uur p/d naar 6 uur p/d. Drummer Evert was er op 2 januari gedisciplineerd aan begonnen maar had op 4 januari al de politie van Harderwijk aan de deur. Hij heeft het toen klaargespeeld om te mogen oefenen in het Dolfinarium op de tijden dat er geen publiek was. Tenslotte speelde hij ook tijdens de Dolfijnshows gewoon door. Hij mag nu vaker komen. Dierenarts/trombonist Hugo Tiel had een oefenplek tussen de olifanten in Artis. Hij heeft die dikhuiden eindelijk eens leren blazen. Rietblazer Peter oefende gewoon thuis. Zijn buurvrouw is een bekende celliste en ze hadden afgesproken allebei op dezelfde tijd te oefenen. Als je dat hard genoeg doet hoor je elkaar gelukkig niet.

Vervangend cornettist Rinus Havelaar had geen probleem. Hij moest sowieso enorm veel oefenen om al die ingewikkelde arrangementen er op tijd in te krijgen en hij woont mooi vrij.

De band was dus top-fit en afgetraind. Nou dat was dan ook te horen. Alle tempi lagen zo'n 20% tot 30% hoger dan normaal en niemand gaf een krimp. Voor de zangeressen was het wel even lastiger. Uiteindelijk moet er ook min of meer verstaanbaar een tekst worden uitgesproken. Inge Serné, die Frans heeft gestudeerd, let natuurlijk erg op dictie. Maar klagen...ho maar.

De Choo Choo dames deden het fantastisch. Ze zaten lekker strak in hun vel en in hun tekst. Uw verslaggever kan er ademloos van genieten. Waar vind je drie vrouwen die al jaren samen op het podium staan te midden van zeven oudere jongeren (sorry Hugo) en het nog geweldig vinden ook. Geen jaloezie, geen ruzie, hot music en een even warme uitstraling. Dan kom je net van het invalidentoilet en doe je de sterren verbleken. Heerlijk.

Opmerkelijk waren eveneens de zangtechnische vorderingen van de Dixie Boys. Zongen ze in het verleden wel eens een enkel vals deuntje, nu nam elke blazer een of meer zangnummers voor zijn rekening. De zangeressen hadden al vaak geklaagd over de herenzang dus werd zangles verplicht. Zowel individuele als groepslessen, door wie anders dan de Sisters, wierpen hoorbaar hun vruchten af. In You call everybody darling en Heart of my heart was de progressie onmiskenbaar. Ik schoot Hugo er in de pauze even over aan. Hij oogde wat verlegen maar wist me desondanks te vertellen dat ze als Choo Choo Boys bezig waren een vet contract binnen te slepen in Las Vegas. Bij enkele heren moesten er volgens contract nog een paar kilootjes af maar daar werd aan gewerkt. De heren werken dus aan een gouden toekomst!

In pauze twee ontwaarde ik Luuk Jellema, bekend bas-sist/tubaïst. Ik vermoed echter dat hij daar stond in zijn hoedanigheid als notaris (dat is ie namelijk ook) om te controleren of partij 2 alles volgens de 23 regels deed. Een enkele maal zag ik hem notities maken en hield mijn hart vast voor partij 2. Kerkers genoeg in al die oude gebouwen die Enkhuizen rijk is. Zo'n mooie jonge zangeres zal daar maar eens voor een paar jaar op water en brood gezet worden. Dan is zo'n invalidentoilet ineens een beauty parlour.

Op de voorste rij zat een nog jeugdige man met zijn dochttertje. Hij of zij hadden iets met banjo's. Wellicht was het lieve kleine ding net op mandolineles of had vader onlangs een banjo van zijn oom geërfd. Na enige tijd riep de man dat de banjo harder moest. Jan Herman zit echter het liefst zoveel mogelijk op de achtergrond. Hij heeft een heel klein zeer bescheiden versterkertje dat hij vnl. gebruikt om op te zitten, zijn 1.85 m lange lichaam opgevouwen rond zijn banjo. Begrijpelijk dat zo'n man (de toeschouwer dus) totale waar voor zijn geld wilde en daar hoort ook banjo-geluid bij. Een swinglustige dame op ruime leeftijd liep voortdurend in een schuifelende dance-trance langs het podium. Olijk probeerde ze Hugo's trombone uit zijn handen te rukken. Hugo's bleek op zijn hoede en trok telkens net op tijd de schuif terug. Pianist Henk Hoedemaker zat achter zijn toetsen en aan de rand van het podium gekluisterd. De dame had door dat Hoed geen kant op kon en begon hem te belagen. Hoed is best wel een liefhebber van het zwakke geslacht en daarbij zeer tolerabel, maar ook bij hem bleken er grenzen.

Bassist Hans Slaterus, onlangs hersteld van een aantal serieuze medische ingrepen, had ook zijn hele trainingschema afgewerkt en was daardoor wellicht wat overtraint. Bassen is fysiek zwaar maar als ie het even moeilijk had richtte hij zijn droeve blik (schijn bedriegt want Hans is een enorme gangmaker) op die mooie dames voor hem en stuwde er dan fanatiek op los.

Inmiddels hadden de Sisters weer een gang naar het invalidentoilet gemaakt. Tot hun verrassing lagen al hun kledingstukken nog op de geheime plek. Tijdens de laatste serie verschenen ze in prachtig satijnen cocktaildresses voor de finale. Er waren nog verzoeknummers uit het publiek gekomen en die moesten worden gehonoreerd en via de Bourbon Street, Chattanooga, de IJsselmeerdijk of de A7 reden de Dixie Express en Choo Choo Sisters terug naar hun respectievelijke woonplaatsen (van Doetichem tot Haarlem!!!).

Enkhuizen, Sgt Pepper, 'we'll meet again'

Ik, uw verslaggever, vond het een heerlijke middag te midden van blije mensen. Halverwege tussen Enkhuizen en Lelystad zette ik mijn auto nog even langs de kant van de dijk. Ik had het allerlaatste CD-tje gekocht voor 10 euro. Toen ik het in bezit had was het al een collectorsitem en iemand wilde er prompt 30 euro voor betalen. Niet gedaan dus. Ik deed daar op die donkere eindeloos lange dijk dat kostbare bezit in mijn cd speler en genoot nogmaals van de unieke muziek. Geweldige zangeressen die Choo Choo Sisters maar nu ik minder gedwongen was om naar het 'plaatje' te kijken, hoorde ik eigenlijk voor het eerst dat ze wel worden begeleid door een toporkest. Mijn mood werd indigo.... Op dat zelfde moment reden Peter en Rinus in volle vaart langs. Rinus speelde luidruchtig op zijn cornet en Peter zat te slapen achter het stuur. Om 20.45 was ik thuis, zette nogmaals die CD op en begon aan mijn column. Wat een dag!

Bas Noot

